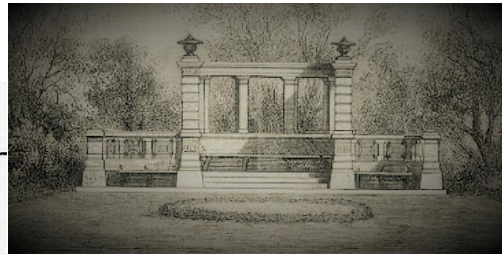

J.J. Cremer.

't Zonneke en 't moantje.

Een gedicht uit 1864 van J.J. Cremer.

Ingekorte versie. (2025).

Gunds wied in 't klein wit huuske,
Doar woont Geurt Willems' kiend,
Z' is lief, krek achttien joaren,
Zacht, olik en gezwiend;
Keert zij heur blauwe kroaltjes
Noar 't glanzend zonnelicht,
Dan liekt ze krek 'en moantje,
Zoo'n oarig, rond gezicht!

En zie, gunds,
Ien 't huus vol proal en pracht,
Doar woont 'en schatriek heerschap,
Moar, griemlig as de nacht.
Doar woont 'en korzel heerschap,
Vroeg oud van overload.
'En schrik veur de erme pachter,
Veur 't booi-volk ruw en kwoad.
De eenigst die hij lief heeft
Is zijn kiend Otteleyne.

Otteleyne,
wat die doar duut!
Wil je 't weten... ?

Zie -ie 't huuske,
Véur 't roam bij 't spinnewiel,
Doar zit 'en schrumpelig besje
Te sloapen; de ouwe ziel!

En gunder, achter
'Et voal bedstee-gardien,
Doar ligt Geurt Willems
Ziek; al 'en wêk of tien.

Doar komt Otteleyne.
Die Juffer, 't is 'en engel!
'En zunnike vol kracht.
Otteleyne heeft al een wêk' of tien
Aan Mieke een dagloon.

Zonder zêjeprêk gebracht.

— —

'Et jufferken acht joarkes,
Klein Mieke, vier misschien,
Was 't oarigheid die grootste
Bij 't kleine ding te zien.
Ott'leentje ien mooie kleeckes,
Moar zonder gruts bestoan.
De dreumes: jekske en rôkske
Zelfs houtren klumpkes oan.

En gunds, woar 't lêven
Den dood kiekt ien 't gezicht.
Doar schiet de moan deurt 't venster
En Mieke kumt doar
'en ziek kientje op 't bleike wengske kussen.

Sinds 't oavond die 'k oe meldde,
Zag driemoal twoalef keer,
De volle moan op 't vrindlik durpke neer.
Ens zag ze vlak noast de kleine kark,
'En pasgehouden zark.
Dóar rustte 't korz'le heerschap,
En hij heeft er nu 't riek alleen.

De zon én moan, ze zoagen:
Twee moagdekens gezwiend.
Ze liepen 't karkhofs-loantjen,
Daar bleven ze stoan.
Want, hier rustte Grootje
Aan 't end van heur bestoan.

't Was o zoo'n mooie mergen,
De Mei-zon stroalde ien gloed,
En heel 'et Bêtuwsch durpke
Had blijheid ien 't gemoed.
De dome'nei trok zich
'Et gladste befken oan.
En vroeg was burgemeister
Noar 't roadhuus al gegoan.

Dóar kwiem de stoet!

Veurop, tien blauwe kerrels;
Jong minsen, wa'n getoet!

En noast de koets met vierspan,
Riep 't al met blij gezang:
“Veur Otteleyne en de echtvrind,
Gods zêgen! lêvenslang!”.

En de ouwen, ze wiesten 't zeker.
Dat Otteleyne as landheers vrouw
over 't durpke 'en zêgnend woaken zou.

Vandoag, mien beste schatje,
Zei Bart met zuut gesnap:
Was 't wél ien kark en roadhuus
Twee vliegen in een klap.
En 't poartje trok op huus oan.
Noar eigen hof en heerd;

- - -

't zon en moantje
Ze bleven ien heur stand.
Ze rezen en ze doalden,
Altied krek in 't verband.

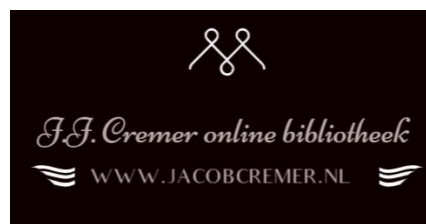
'k zie ze vaak kuij'ren
Vrouw Mieke en Otteleyne.

--

En gunds sprêkt Bart, lief Mieke's vrind:
“Ku'j 't zonneke niet wezen
A'j dan moar 't moantje bint.”

www.jacobcremer.nl

Laatst bijgewerkt: 24 augustus 2025.

www.jacobcremer.nl